

Ik kom spoedig, houd wat u hebt

Openbaring 3:11

Door de genade van God hebben we veel waarheden van de Schrift leren kennen. Als we meer uit deze rijkdommen wisten te putten, zouden we ongetwijfeld meer gefundeerd zijn in de gezonde leer en beter in staat zijn de valstrikken van de vijand te onderscheiden. Wij lopen het gevaar verstrikt te raken, als wij daarin falen. Met dank aan God denken wij aan onze voorgangers, die ons een kostelijke erfenis hebben nagelaten in hun geschriften, die de Heer voor ons heeft bewaard.

Maar niet *omdat* die geliefde broeders over de waarheid hebben geschreven, moeten wij die vasthouden, want dat zou eigenlijk het handhaven van een traditie zijn. Het gaat erom dat zij zich hebben gehouden aan de waarheid van Gods Woord. Hun gezag berust op het feit, dat de Heilige Geest het hun heeft gegeven om getrouw de waarheid van het Woord over te brengen. ‘Wat van het begin af’ is, is niet *hun* begin, maar het begin van het christendom. Het is gebleken dat het trouwe mensen waren, die bekwaam waren ook anderen te leren (2 Tim. 2:2).

Daarom moeten we wat onze voorgangers hebben geschreven, niet veronachtzamen. Als we dat bewaren, horen we het onderwijs van de Schrift en volgen wij de Heer. Wij houden dan niet vast aan *hun* leer, maar de leer van *Christus*, niet aan *hun* waarheid, maar de waarheid *van alle tijden*. En wij danken God, die zulke broeders heeft gegeven en hun schriftelijke dienst heeft bewaard!

In de negentiende eeuw hebben onze voorgangers moeten strijden en overwinnen om ‘tot Christus uit te gaan buiten de legerplaats’, om samen te komen in de Naam van de Heer in afzondering van kwaad, volgens de Schrift. Wij zijn daar mogelijk gekomen zonder strijd, maar bedenk wel dat de strijd ons niet wordt bespaard. Onze strijd is niet dezelfde die onze voorgangers in hun tijd, die van het Reveil en vlak daarna, hebben meegemaakt. Maar ook onze strijd is moeilijk, want de vijand is dezelfde en hij is nu actiever dan ooit. Het gaat erom vast te houden wat we

hebben. Wij lopen het gevaar te falen in de praktijk, ook al is het onze oprechte wens niets toe te geven.

Laten we aan het begin van een nieuw jaar, misschien het laatste genadejaar, terwijl zoveel gevaren het getuigenis bedreigen (en de ernstigste zijn soms de minst in 't oog lopende gevaren) onze God vragen dat Hij ons de nodige kracht geeft om uit de geestelijke slaap wakker te worden, die velen overmeesterd heeft. De vijand werkt en probeert ons het kostbare pand te ontfutselen, dat wij moeten bewaren.

'Houd wat u hebt' (Openb. 3:11). Het is de *enige* vermaning die aan Filadelfia wordt gericht, en dat zou voldoende moeten zijn om het belang ervan in te zien. Het is een heel belangrijke vermaning. Als we die onderschatten, leidt dat tot verlies van beloning. Dat wij in het bijzonder bij zo'n vermaning moeten stilstaan, en die moeten beschouwen als aan onszelf gericht, wil nog niet zeggen dat wij onszelf tot Filadelfia kunnen bestempelen. Als we die aanmatiging hadden, zouden we juist Laodicea blijken te zijn. Maar hoe onze toestand ook is, wij blijven verantwoordelijk de karaktertrekken van Filadelfia te openbaren en wij moeten ons beijveren, met de hulp van Gods genade die in ons werkt, dit doel na te streven.

Hoewel we niet claimen Filadelfia te zijn, moeten wij wel het Woord van de Heer bewaren en Zijn naam als de Heilige en Waarachtige niet verloochenen. We moeten onszelf het diepe besef van erkende en beleden zwakheid voor ogen houden, want wij hebben kleine kracht. Laten we steeds meer onze verantwoordelijkheid voelen om de geest van Filadelfia te tonen en te bewaren, terwijl we de zorg voor Zijn getuigen en Zijn getuigenis aan de Heer overlaten.

Ons voorrecht is ons te voegen bij 'hen die de Heer aanroepen uit een rein hart' (2 Tim 2:22). Zij vormen het getuigenis van God, en op hen ligt de verantwoordelijkheid om het te bewaren, zowel innerlijk als het getuigenis naar buiten.

Aan het eind van elke brief in Openbaring 2 en 3 is er een belofte voor de overwinnaar. Hoewel er geen enkel verwijt aan Filadelfia wordt gemaakt, moet er toch strijd worden geleverd en een overwinning worden behaald. Deze beide hoofdstukken bewijzen het ons: er is altijd strijd geweest en die zal ook altijd blijven. Dat wil zeggen, zolang de verantwoordelijke gemeente in deze wereld is. Beide hoofdstukken leren ons ook dat zelfs wanneer de toestand van het getuigenis of van een gemeente acceptabel is (Smyrna, Filadelfia), er toch altijd gestreden en overwonnen moet worden. Vandaag is de strijd niet gelegen in het opsporen van de waarheid, maar het handhaven ervan. Wij moeten 'vasthouden'. Dat vraagt de Heer van ons, daaraan hecht Hij bijzondere waarde.

Een vermaning staat altijd in betrekking tot een dreigend gevaar. Bijvoorbeeld:

- Als we worden opgeroepen te waken, gebeurt dat omdat we gevaar lopen door geestelijke slaap overmand te worden.
- Als we worden vermaand te zoeken de dingen die boven zijn, gebeurt dit omdat onze harten van nature bezig zijn met de dingen hier op aarde.
- Als de vermaning luidt 'Houd wat u hebt', dan bestaat het gevaar dat wij de waarheid niet vasthouden.

In deze laatste tijden van het getuigenis op aarde ontplooit de vijand al zijn macht, zodat zij die het voorrecht en ook de verantwoordelijkheid hebben het getuigenis te handhaven en vast te houden, de unieke vermaning vergeten die aan Filadelfia wordt gericht. Om vast te houden, moeten we worstelen en strijden. Of het nu gaat om de strijd van het geloof en voor het geloof, om de wedloop, of om de strijd uit Efeze 6 (*'Want onze strijd is niet tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers van deze duisternis, tegen de geestelijke machten van de boosheid in de hemelse gewesten'*). Dit conflict is de werkelijke strijd van de christen. De overwinning, als die wordt behaald, stelt de gelovige in staat te genieten van zijn deel en zijn plaats in de hemelse gewesten in Christus Jezus.

Alleen diegenen kunnen overwinnen, die de vermaning van de apostel navolgen: *'Overigens, sterk u in de Heer en in de kracht van Zijn sterkte. Doe de hele wapenrusting van God aan, om te kunnen standhouden tegen de listen van de duivel'* (Ef. 6:10-11; 13-14). Neem daarom de hele wapenrusting van God op, om weerstand te kunnen bieden in de boze dag en om, na alles volbracht te hebben, stand te houden. Houd dan stand.

Dit onderwijs stemt overeen met wat in het Oude Testament wordt gevonden in het boek Jozua. De strijd daar is een beeld van Efeze 6. *'Wees sterk en moedig'. 'Heb Ik u niet geboden, wees sterk en moedig?'* (Joz. 1:6-9). In de laatste dagen van het christendom, waarover we in het bijzonder lezen in Judas, moet er een heilige strijd worden gevoerd *'voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd'*. Men moet strijd leveren, terwijl men liever zou spreken over het gemeenschappelijke heil (Jud.:3). De vijand wil dat verhinderen en hij heeft veel middelen tot zijn beschikking om zijn doel te bereiken.

Hij zal bijvoorbeeld wijzen op het belang van dit gemeenschappelijke heil, om ons alleen daarmee bezig te houden, terwijl we toch zouden moeten strijden. Of hij zegt dat de strijd die moet worden geleverd, twist veroorzaakt die men moet ontvluchten. Hij wijst op de wens tot vrede, die in elk vernieuwd hart aanwezig is, en misleidt ons door ons te laten geloven dat vrede mogelijk is door een deel van de waarheid los te laten. Op dezelfde wijze suggereert hij dat men om elkaar lief te

hebben, waartoe we inderdaad worden vermaand, een ruime geest moeten hebben. Om hierdoor ruimte te creëren voor anderen met ruimere gedachten. Hij zou ons willen overtuigen dat het volgen van de waarheid onvermijdelijk leidt tot falen in de liefde.

Welnu de vrede en de liefde zijn samen onafscheidelijk verbonden aan de waarheid. In zijn onvermoeibare werkzaamheid om het getuigenis te verzwakken, stelt de tegenstander zich voor als iemand die het getuigenis zou willen bevorderen. Daarom vindt hij soms gewillige werktuigen zelfs onder hen die er deel van uitmaken. Dingen die als nuttig voor het getuigenis worden gepresenteerd, zouden heel goed onderzocht moeten worden en als ze van minder geestelijke waarde zijn, verworpen moeten worden. Het doel van de vijand lijkt in eerste instantie prijzenswaardig. Maar wat hij ten slotte beoogt, is de heiligen ermee bezig houden en hen zodoende af te houden van de hoogst nodige taken die vereist zijn voor de handhaving van het getuigenis. Zijn werkzaamheid op die manier, is veel gevaarlijker dan die hij ontwikkelt om ons alles aan te bieden wat het natuurlijke hart kan begeren. In het laatste geval zijn we ons min of meer bewust niet goed te handelen. Terwijl we in het eerste geval, menen trouw te handelen.

Terwijl men zou moeten strijden en 'vasthouden', probeert de tegenstander 'zich te veranderen in een engel van het licht' (2 Kor. 11:4) om ons ervan te weerhouden. Hij komt 'vrede' prediken, terwijl hij instrumenten zoekt die hem behulpzaam zijn in zijn arbeid. Als iemand zich door deze list laat verleiden en volgens de plannen van de tegenstander te werk gaat, zal hij concessies voorstellen, of hij zal voorstellen waarheden los te laten die schijnbaar weinig belang hebben. Maar de ernstige gevolgen hiervan worden pas later duidelijk.

Zeker zal een gelovige die zo handelt, door mensen beoordeeld worden als een man van de vrede. Een mooie benaming! Mogen velen van ons dit in waarheid zijn! Maar in werkelijkheid is het niet zo en heeft hij slechts de schijn ervan. Wie zonder de noodzakelijke kracht om te strijden, bereid is concessies te doen die men nooit zou moeten doen, begeeft zich op een hellend vlak van toegeven en toegeven, in plaats van vast te houden. Misschien zal men hem eren als een man van de vrede, misschien beroemt hij zich zelf daarop. Maar in feite werkt zo'n gelovige met zijn eigen handen aan de verzwakking van het getuigenis. Ja, aan het verval ervan, terwijl hij overtuigd is dat hij aan de groei ervan werkt. Bedrogen door de vijand, bedriegt hij zichzelf en ook anderen. Hij is geen trouwe dienstknecht en heeft geen vastheid. Is iemand een ware slaaf van Christus, als hij mensen wil behagen? Het is verkeerdt als men tot de een spreekt op een zekere manier, en tot de ander op een andere manier, omdat men aangenaam wil zijn voor beiden en niemand wil tegenwerken.

Om zich te verontschuldigen zal men zeggen: dit dient de vrede en de goede overeenstemming onder de gelovigen. Wat een vergissing. In feite is het een gebrek aan rechtschapenheid en beslistheid, misschien min of meer bewust, waarvan de noodlottige gevolgen vroeg of laat zichtbaar zullen worden. Mensen behagen in de dienst van de gemeente en in de bediening van het Woord, in plaats van Gods waarheid te handhaven, is niet het kenmerk van een trouwe dienstknecht. Zo heeft Paulus zich nooit gedragen: *'Want probeer ik nu mensen tevreden te stellen of God? Of tracht ik mensen te behagen? Als ik nog mensen behaagde, zou ik geen slaaf van Christus zijn'* (Gal. 1:10; zie ook 1 Thess. 2:3-6).

In het algemeen moet men eerst gestreden en overwonnen hebben, om echt vrede te kunnen genieten. Strijden voor de waarheid van God houdt in de eerste plaats in dat de waarheid begrepen en aanvaard is en dat men de waarde ervan kent. De opdracht is: *'Blijf in wat je geleerd hebt en waarvan je volkomen overtuigd bent, daar je weet van wie je het hebt geleerd'* (2 Tim. 3:14). Want men strijdt zeker niet voor iets waaraan men maar weinig waarde hecht. Wie de waarheid 'gekocht' heeft, zal er ook voor strijden. Terwijl iemand die bereid is ze te verkopen, dat niet zal doen (Spr. 23:23).

Laten we eraan toevoegen dat de ingenomen plaats nooit boven de begrepen waarheid moet uitgaan en er altijd mee in overeenstemming moet zijn. Als iemand oprecht voor God wil zijn, moet hij de plaats verlaten waar hij zich bevindt, als hij zich rekenschap ervan geeft dat die uitgaat boven de waarheid van God, voor zover hij die heeft begrepen.

In de tweede plaats is het noodzakelijk dat de gelovige in een goede morele toestand is 'om de goede strijd te strijden'. Timotheüs werd door Paulus vermaand: *'Dit bevel vertrouw ik je toe, mijn kind Timotheüs, overeenkomstig de voorafgegane profetieën over jou, opdat je door deze de goede strijd strijdt, terwijl je het geloof behoudt en een goed geweten'* (1 Tim. 1:18-19). Die twee moeten altijd samengaan. Aan de andere kant is een van de kenmerken van een dienstknecht in het huis van God (1 Tim. 3:9), dat hij *'de verborgenheid van het geloof'* vasthoudt in een rein geweten. De aangenomen waarheid moet in de praktijk worden gebracht. Ze moet niet eenvoudig kennis blijven, maar werkzaam zijn in hart en geweten.

Elk onderdeel van de geestelijke wapenrusting moet aangedaan worden, dan alleen zal de strijder de vijand kunnen weerstaan en *'na alles volbracht te hebben'* stand kunnen houden. De waarde van de waarheid moet gezien worden door de aantoonbare resultaten die ze voortbrengt in het praktische leven.

Er is een algehele vorming nodig, een voorbereiding zoals die van kampvechters, die strijden in de arena (1 Kor. 9:25; zie ook 2 Tim. 2:3-5). Een kampvechter zorgt

voor zijn lichaam, onderwerpt zich aan een leefregel, leeft ingetogen en verdraagt ontberingen. Een legerafdeling ondergaat ook voorbereidingen voor de strijd en een belangrijk uitgangspunt is het in acht nemen van tucht, in onderworpenheid aan één hoofd. Dit zijn maar voorbeelden die de Schrift ons geeft, en die duidelijk maken dat de gelovigen voorbereidingen moeten treffen voor de strijd. Een strijd die zij vroeger of later zullen moeten leveren. De dag van de strijd afwachten zonder zich voor te bereiden, of zich erheen te begeven zonder enige voorbereiding, is een zekere nederlaag tegemoet te gaan.

In de huidige tijd komt de vermaning van Openbaring 3:11 af op iedereen, die de waarde en smaak van de voorrechten van Filadelfia kent, terwijl de belofte van vers 12 het kostbare deel is van 'hem die overwint'. De tijd is kort. 'Ik kom spoedig', zegt de Heer tegen ons. Hij houdt de zeven sterren in Zijn rechterhand en wandelt in het midden van de zeven kandelaren. Zullen wij trouw bevonden worden bij Zijn komst? Zullen wij stand gehouden hebben?

'Houd wat u hebt'. God moge ons ervoor bewaren ons te beroemen op wat wij hebben. Want wat is het verschil tussen u en een ander? En wat hebt u, wat u niet ontvangen hebt (1 Kor 4:7)? Maar als we het ontvangen hebben, zijn we ook verantwoordelijk ervoor. Onze voorgangers hebben gestreden om kostbare waarheden opnieuw te verwerven, die eeuwenlang in de schaduw gebleven waren. Bijv. de waarheid betreffende de gemeente, die het lichaam van Christus is; het samenkomen rondom de Heer op de grondslag van de eenheid van het lichaam, aan Zijn tafel in de afzondering die 2 Timotheüs 2:19-26 leert en vereist; de vrije werking van de Geest van God in de gemeente en de aanbidding in geest en waarheid; de wederkomst van de Heer om Zijn gemeente tot Zich te nemen; en de waarheid dat alle heiligen deel hebben aan de eerste opstanding.

Worden deze waarheden, samen met nog andere gedachten die ermee verbonden zijn, gekend door allen die een plaats hebben gekregen in het getuigenis? Hebben zij wel waarde voor ons hart? De vijand valt dergelijke waarheden voortdurend aan en hij doet het listig, door een doel (namelijk: uiterlijke eenheid) naar voren te brengen. Dat is zeker wenselijk, maar hij zou willen dat wij dit bereiken door iets van de waarheid los te laten – indien niet alles tegelijk, dan maar stukje voor stukje. Wat echter de hoofdzaak vormt voor het getuigenis, waarvoor wij verantwoordelijk zijn om het te handhaven.

In veel gevallen slaagt hij goed in zijn opzet, doordat personen tot wie hij zich richt, slechts een oppervlakkige kennis van de waarheid hebben en misschien wel op sommige punten twijfelen. In het algemeen leidt dit ertoe om bij de eerste de beste

gelegenheid een leer aan te nemen, die uit een andere bron komt, terwijl men de gezonde leer loslaat (1 Tim. 1:18-19).

Verkeren wij in een goede morele en geestelijke toestand, die ons helpt het geloof te behouden; het goede pand door de Heilige Geest, die in ons woont, te bewaren (2 Tim. 1:14); te strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd (Jud.:3)? Kortom: Houden we vast wat we hebben (Openb. 3:11)?

Laten we bang zijn om te verslappen en door gebrek aan geestkracht en vastheid dingen los te laten, zodat het ons toevertrouwde pand, dat wij ontvangen hebben en waarvoor wij ook verantwoordelijk zijn, wordt aangetast. Zo'n verslapping zou ons in een meer of minder nauwe verbinding brengen met de vaten tot oneer, waarvan de Schrift zegt dat wij ons moeten afscheiden. Die verbindingen kunnen allerlei vormen aannemen en het is een van de grootste gevaren die ons bedreigen. Het zal ons langzamerhand ertoe brengen de grondslag te verlaten, waarop de genade van God ons heeft geplaatst om daar het karakter van de gemeente van God te openbaren, die de pilaar en grondslag van de waarheid is (1 Tim. 3:15). En als de vijand ons zegt dat deze verslapping geen verslapping is, maar dat dit nodig is om mensen te trekken, laten we dan niet aarzelen om de stem te herkennen van hem die door de Heer 'de vader van de leugen' werd genoemd (Joh. 8:44).

Niet met het loslaten van beginselen kunnen we Gods werk volbrengen. Integendeel, God moedigt ons aan en beloont altijd de beslistheid; daarvan zijn voorbeelden in alle tijden, en die zijn er nu nog. Mag Hij ons in deze tijden geven, die in velerlei opzicht moeilijk zijn, voldoende kracht en geestelijk inzicht om staande te blijven, standvastig, onbeweeglijk, altijd overvloedig in het werk van de Heer (1 Kor. 15:58; zie ook 16:13-14).

Tot slot wens ik te herinneren aan wat jaren geleden een van onze voorgangers schreef: 'Hoezeer zouden wij liever gesproken hebben met onze lezers over ons gemeenschappelijke heil. Maar we zijn overtuigd dat de waarschuwing van de apostel Judas een brandend vraagstuk is: Ik ben genoodzaakt geworden u te schrijven en te vermanen, dat u strijdt voor het geloof dat eenmaal de heiligen is overgeleverd (Jud.:3). De algemene verslapping, de geestelijke verzwakking en de wereldgelijkvormigheid die ons meer en meer beheerst, hebben een deur geopend voor de voortdurende aanvallen van de tegenstander van het getuigenis, dat de Heer ons oproept af te leggen van de gemeente in deze laatste dagen'.

Broeders, laten we oppassen. Laten onze lendenen omgord en onze lampen brandende zijn en laten wij aan mensen gelijk zijn die op hun Heer wachten (Luc. 12:35-36). Laten we de hele wapenrusting van God aandoen, opdat we kunnen standhouden tegen de listen van de duivel (Ef. 6:11). Aan de vooravond van het

Ik kom spoedig, houd wat u hebt

moment dat wij onze aanbiddelijke Heer en Heiland van aangezicht tot aangezicht zullen zien, kunnen wij Zijn troostrijke stem horen die tegen ons zegt: *'Ik kom spoedig, houd wat u hebt, opdat niemand uw kroon neemt'*.

OudeSporen 2020

